

være enig med mig i, at vi ikke ad denne Veinaae at affkaffe Forfængeligheden. Dersom den ærede Forslagsstiller kunde skrive en udmærket god Komædie, hvori han rigtig gjenemhølede Forfængeligheden, hvori han kunde vise, hvad det er for latterlige Daarskaber, Menneftene hengive sig til; saa vilde han kunne gavne Sagen; thi det er ikke ved at stoppe denne ene Rilde, at han vil være i Stand til at affkaffe Forfængeligheden. Understøt, som vi hidtil bestandig have gjort, med velvilligt Sind den Kunststalt; der har virket saa meget, og som har det mere i sin Magt end noget andet Middel at gjenemhøle den Slags menneftelige Daarskaber, saa tror jeg, at den ærede Forslagsstiller og hans Meningsfæller kunne udrette langt mere for denne Sag end ved dette Forslag. Selv om det ærede Medlem nu virkelig var i Stand til at sætte Forslaget igjennem, tror han da, at han har affkaffet Forfængeligheden eller i nogen som helst Retning formindstet den? Jeg tror dog, at han er tilstrækkelig dybsindig til at kunne indse, at dette ikke kan være Tilfældet; han kan stoppe den ene Rilde, men han behøver blot at gaa op ad Østergade, saa vil han der se utallige Rilder, som han ikke kan stoppe, men som ville blive ved at flyde. (Stemmer: Østergade?) Saa, gaa op ad Østergade, og man vil finde Modehandlerboutiker og Strøberboutiker; dette er en af Rilderne for Forfængeligheden, der er langt mere skadelig end den Rilde, den ærede Forslagsstiller her vil ramme. Saalænge han ikke forstaaer i Mennefteshjertet at udrydde denne Rilde, kan han ikke stoppe Forfængeligheden ved dette Lovforslag. Han kan se hen til Lande, hvor der ikke eksisterer den Slags Titler eller Adel, som her, f. Ex. Amerika. Eksisterer Forfængeligheden ikke der? Er det et bedre Gebet for Forfængeligheden, naar man der ser, at Formuer, som ere erhvervede ved Bedrageri og ad den smudsigste Wei, ere den eneste Maalestok for en Mand's Værd, i alt Fald inden for den almindelige Selvfæsteds. Jeg vil fuldstændig indrømme det ærede Medlem og Meningsfæller, at, naar man ser, hvorledes Titler, Orden og Rang i det Hele ere uddelte, kan der være utallige Tilfælde, hvor han og vi Andre have meget vanskeligt ved at se, hvorfor en Mand har faaet denne Rang og denne Titel, men der gives vistnok ikke nogen som helst Prøvesten i Verden, som er fuldkommen sikker med Hensyn til at bedømme Menneftenes Fortjenester. Et vil det ærede Medlem dog ikke være i Stand til at negte, det er, at hvor mange efter hans og vor Mening mer eller mindre heldige Valg der end kunne være gjorte i denne Henseende, saa udgjør dog de Valgte, naar man tager den hele Række af de Mænd, som paa en eller anden Maade ere blevne hædrede med Væresbevisninger, i Forhold til deres Tal den væsentligste Del af Landets fortjenstfulde Mænd. Og dersom dette ikke er Tilfældet, saa vil jeg sige det ærede Medlem for Nar-

hus Amt's 1ste Valgfreds (Wintner), som nu afbrød mig, saa var det Tilfældet, som han netop talte om, idet han yttrede, at det var en Feil hos det danske Folk, at det lagde alt for megen Vægt paa Titler, Rang og den Slags ydre Glitter. Det var nu rigtignok med Hensyn til Hofsfomagerne osv. — men gjælder det for dem, saa gjælder det ogsaa for andre —, at han syntes, at det ikke var værdt at uleilige den lovgivende Magt eller Regeringen med at behandle en saadan Sag. Dersom vi virkelig ere komne til den Erkjendelse, at Rang, Titler og Ordener ikke have Betydning, saa har det Intet at betyde, og saa kunne vi tie dem ihjel og lade, som om vi slet ikke vide, at de eksistere. Dersom vi virkelig kunne faae den Anskuelse til at trænge ind i den offentlige Mening, at de Intet have at betyde, saa have de Intet at betyde, og saa er det ikke værdt at spille Rigsdagens Tid dermed (Stemmer: Det giver Fordel.) Givte Fordel? I Grundloven er jo bestemt, at al til Adel, Titler og Rang knyttet Forret er ophævet, og jeg vil nu sige for mit Bedkommende, at om vi ogsaa faae dette Lovforslag sat igjennem, vil ikke al Titelvæsen dermed være affkaffet. Der vil komme andre Titler i Stedet. Vi have allerede set en hel Rangforordning begynde at opstaa i de senere Aar. Det er Andre, der udnævne til „folkkelige Mænd“, „Friedsmænd“ osv. De negative Titler ere „reaktionær“, „Aristokrat“ osv., men det er ogsaa Titler. Det er den nye Raadesrol, som uddeler disse Titler, og den kan ikke finde sig i, at den gamle Raadesrol konkurrerer med den. At vi skulde blive fri for Titler, hvis vi vebtage dette Lovforslag, tror jeg ikke. Naar der tales om, at det skal forbydes danske Undersaatter at modtage fremmede Ordener og Titler, saa gad jeg dog vide, hvorledes man skal sætte det igjennem. Der er ikke i Lovforslaget optaget Straffebestemmelser figtende dertil. Dersom en Kjøbmand bliver udnævnt f. Ex. til preussisk Kommerceraad, hvorledes vil man da forhindre, at hans Nabo kalder ham saaledes. Skulde Naboen mulkeres derfor? Eller naar der kommer Brev til ham med Udskrift „Kommerceraad“, skulde saa Postmesteren mulkeres eller Brevet konfiskeres? Eller hvis han inden i Brevet tituleres „Kommerceraad“, skal Politimesteren da have Ret til at aabne Brevet? Jeg gad i Grunden se, hvorledes den ærede Forslagsstiller, hvis han var Politimester i en saadan By, vilde faae travlt, naar han skulde passe paa, at ikke en saadan preussisk „Kommerceraad“ blev indsmuglet i eller uden paa Brevet. Det er som sagt min Overbevisning, at man ikke vil være i Stand til ad den Wei at ramme det, som den ærede Forslagsstiller og hans Meningsfæller have sat som deres Formaal; vi kunne ikke affkaffe Forfængeligheden. Dersom den ærede Forslagsstiller vilde hjælpe os med at affkaffe Forfængeligheden hos os selv, og vi som Folkets Udvalgte kunde gaa foran og søle os hæ-